

kunne forhøjes procentvis, og jeg har dér, forekommer det mig, trofast gaaet i min ærede Forgængers Spor, som foreslog, at Skatten skulde kunne nedsættes paa Finansloven. Jeg kan ikke se, at der konstitutionelt er nogen Forskel paa at nedsætte og at forhøje en Skat; det maa være ganske det samme. Jeg kan ikke se, at man kan give det ene Ting Lov til at behandle Skatterne paa een Maade og ikke paa en anden. Og i alle Lande, hvor man har Mulighed for at fastsætte Skatterne paa Finansloven, har man naturligvis ogsaa Mulighed for baade at sætte dem højere og lavere. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard bestred, at man i England fastsætter Skatterne paa Finansloven. Nu forandres Kendsgerninger jo i og for sig ikke, fordi det ærede Medlem bestrider dem, og det ærede Medlem kan jo undersøge, hvorledes det vil gaa, naar nu Finansloven forelægges i England. Der staar i Bladene i Dag, at man i England er meget spændt paa, om det vil blive foreslaaet at nedsætte Skatten med 1 sh. eller 6 d., og det er Finansloven, der tales om, saa jeg kan ikke se andet end, at det er ved Finansloven, man i England behandler Skatterne. Og det har ikke vakt nogen Forargelse dér; det har man haft i en lang Aarrække og finder det ganske naturligt. Det maa dog ogsaa være naturligt, at man paa den Lov, hvor det bestemmes, hvorledes Udgifterne skal være, tillige bestemmer, hvorledes Indtægterne skal være. Der er jo ingen Helhed i Finansloven, hvis den ikke samtidig omfatter Indtægter og Udgifter. Og en eller anden Skat maa være elastisk. Teoretisk set kunde man naturligvis lade Toldskatterne forandre sig procentvis, men det er praktisk talt umuligt. Enhver ved, at det at røre ved Toldskatterne er noget, der griber saadan ind i hele vort Erhvervsliv, at det ikke lader sig gennemføre at skabe Mulighed for at forøge disse Skatter automatisk. Naar man vil have en Mulighed for at afbalancere Indtægterne efter vedtagne Udgifter, er der i Virkeligheden ingen anden Vej end at gøre det paa Indkomst- og Formueskatten. Det viser ogsaa Udviklingen i vore Kommuner, de har altid brugt denne Vej og har altid haft Ret til at bruge den, fordi de skulde have et Sted, hvor der var en Elasticitet, og der er ingen Mulighed for at finde en anden Elasticitet end den i

Formue- og Indkomstskatten. Den Praksis, som er blevet anvendt tidligere og navnlig i saa høj Grad af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard som Finansminister, var jo den ved hvert Aars Slutning at forelægge en ny Skattelov. Men det er dog ikke den rigtige Maade at have Elasticitet paa, at Finansministeren i Aarets sidste Maaneder skal til at spekulere paa, hvilke nye indirekte Skatter han nu skal finde. Saaledes er det gaaet under det tidligere Ministerium, men det kan ikke være nogen tilfredsstillende Maade, allermindst for en Finansminister. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vil staa op og erklære, at det var en fuldt tilfredsstillende Ordning for ham, at han hvert Aar skulde finde paa nye indirekte Skatter til at kompensere Udgifterne paa Finansloven. Jeg mener i alt Fald, at det er en daarlig Vej, og at man snarere skulde have Mulighed for at forøge og nedsætte Indtægts- og Formueskatten, efter som der er Brug for flere eller færre Penge. Jeg har jo ogsaa det Haab, at vi en Gang kan komme dertil, navnlig naar vi har faaet afbetalt en stor Del af vor Statsgæld og nedsat vore Militærudgifter, at vi kan nøjes med mindre Indtægter, og saa kunde jeg tænke mig, at man benyttede Finansloven ikke til at forandre Skalaen, men til at nedsætte Skatten med saa og saa mange Procent. Men Elasticitet maa der være til begge Sider, ellers lader det sig overhovedet ikke forsvare. Nu ved jeg, hvor bange man er for at lovgive paa Finansloven. Det Spørgsmaal har jo spillet en stor Rolle i de senere Ugers Debat her i Rigsdagen, og nu er jeg klar over, at man er bange for at lovgive, naar det gælder Forøgelse af Skatterne, derimod har man ikke været bange for at lovgive, naar det gjaldt Formindskelse af dem. Skulde man fra anden Side sige, at dette kan man ikke have paa Finansloven, men man anerkender Systemet, saaledes at man, naar Finansloven er færdig, paa særlig Lov vedtager den Regulering af Indkomstskatten, som skal til, saa skal jeg af formelle Grunde paa ingen Maade modsætte mig det. Det, der er det afgørende for mig, er naturligvis ikke, at det kommer til at staa paa Finansloven, men dette, at der er en Mulighed for at afbalancere Budgettet, samtidig med at Finansloven gøres færdig. Om det saa skal